

**Predikan i Abra den 13 januari 2008. 1:a sönd e tref.
Jesu dop. Markus 1:9-11. Jesaja 43:1-4.**

Det är på barnen man ser att man har åldrats, sa någon häromdagen. Jag undrar om Maria och Josef sa så. Var de med där vid dopet och såg den vuxne sonen, på väg att börja en andra karriär i 30-årsåldern? De har följt honom. Minns händelserna kring hans födelse. Minns hur det var när han var 12 år och de besökte templet och han bara försvann för att återfinnas hos de lärde i templet. De minns nog också hur han började hantera redskapen i Josefs snickarverkstad och sen blev allt skickligare.

Men nu står han vid Jordans vatten. Han låter sig döpas av Johannes. Tillvaron blir genomskinlig – himlen delar sig och en röst hörs. Nu är det dags för en ny fas i sonens liv.

Och vi har lämnat julen bakom oss. Nu ska vi vidare från Jesusbarnet i krubban. Texterna de här söndagarna efter jul vill ytterligare fördjupa vem Jesus är och vad som är hans uppdrag. Från denna lilla korta predikotext vill jag lyfta fram två teman, som krockar i varandra och hör ihop. Det första temat är bekräftelse – det andra handlar om kallelserna och att vandra vidare.

Bekräftelse.

Egentligen är hela julberättelsen en enda lång räkka av bekräftelser. Det är något särskilt med detta barn. Föräldrarna tar emot denna hälsning genom änglabesök, drömmar, herdar och stjärntydare. Barnet möter dessa ansikten som är tillvända mot just honom. Det är något särskilt med Jesusbarnet.

Ändå är det så likt varje barns behov av bekräftelse, att få veta att det finns till också i andras ögon. Idag är Nils i centrum. Jag tror att han förstår i hela sin varelse att det är en särskild dag för honom idag. Föräldrarna tar också emot denna bekräftelse. Vårt barn är sett och finns till i många människors ögon.

Jag har gett dig ditt namn, du är min – säger Gud till sitt folk i Jesaja profetian, som vi hörde läsas. Du är min älskade son, du är min utvalde – det är orden som bekräftar det vuxna barnet Jesus, där vid Jordans vatten. För Jesus ligger både ökenvandring och ett dramatiskt livsslut framför. För varje barn som döps eller välsignas finns alla önskingar och böner om beskydd och ett gott liv. Det behövs, för levande liv innebär alltid både ock – goda dagar och svåra dagar.

Men när Gud vänder sitt ansikte till oss, var och en, i välsignelsen, är det inte framför allt att säga att allt ska vara lätt utan ett sätt att säga att Gud är med vad som än

händer. Jesaja skriver: *Du är dyrbar för mig, jag ärar och älskar dig.*

Jesu dop visar på hans uppdrag. Men jag tror också att han som människa behövde den där bekräftelsen för att veta att han var på väg, för att veta att han fanns till och för att våga gå vidare.

När farsor och morsor går på stan och när föräldrar vandrar runt barnens skolor, då berättar de ofta om de stökiga barnens brist på bekräftelse. Hjalmar Söderbergs ord från doktor Glas är på något märkligt sätt alltid alltför aktuella:

Man vill bli älskad, i brist därpå beundrad, i brist därpå fruktad, i brist därpå avskydd och föraktad. Man vill ingiva människorna någon slags känsla. Själen ryser inför tomrummet och vill kontakt till vad pris som helst.

Alltför många barn i världen möter inte en frisk bekräftelse. De barn vars föräldrar redan dött i aids. De barn som kidnappats för att bli soldater i händerna på någon milisledare. De barn som exploateras för våra behov av billiga prylar. De barn som slåss på våra gator. Det går inte att komma undan att varje barn faktiskt är varje vuxens ansvar.

Margareta Melin skrev på 70-talet en text som varje barn borde få erfaras:

*Jag är fin
för du har skapat mig.
Jag är dyrbar
för du älskar mig.
Skön är jag
i dina ögon,
en ädelsten
i din hand
Därför kan det kvitta
om någon säger
att jag är värdelös och dum.
In i mitt hjärta
viskar sanningen:
att jag är värd
mer än guld.*

*Jag är din ögonsten,
din hemliga skatt.
Du är glad
att jag finns till.
Jag vill tacka dig
så länge jag lever
och aldrig glömma
vem jag är*

Eller Hagar – i berättelsen om Abraham och Sara i första Mosebok. Hagar är bihustrun – eller egentligen surrogatmamman, som ska föda Abraham barn, eftersom Sara inte blir gravid. Det är en sorgesam berättelse om glädje och avundsjuka och om hur Hagar och Ismael inte duger längre när det biologiska barnet föds. I sin förtvivlan, fördriven i öknen finner ändå Hagar en källa. Och det är som om himlen öppnar sig för henne också. Gud ger henne det hon behöver för att överleva. Hon är den första i Gamla testamentet som ger Gud ett namn – ett av de allra vackraste tycker jag. *Du är seendets Gud*, säger Hagar, och det är som om både kraft och värde återvänder.

Hagars liv återvänder vid källan i öknen när hon blir sedd. Hon kan gå vidare. Vid en annan källa, hämtad från den grekiska mytologin, speglar sig Narcissos. Men Narcissos har bara ögon för sig själv. Han har inte förmågan att se någon annan och går därför under i sin egenkärlek och drunknar i sin egen blick eller om det var i källan.

Då kommer vi till det andra temat. Från bekräftelsen till kallelsen och vägen vidare. När bekräftelsen är sund och kärleksfull då är det som om vägen vidare i livet blir tydligare. Jesus skulle inte stanna vid Jordanfloden och döpas om och om igen. Hagar bosatte sig inte i öknen hon heller. Ett litet barn som välsignas är det vackraste man kan tänka sig men det vore inte naturligt att se Nils i

mammas och pappas famn på samma sätt om fem år. Bekräftelsen ger liv och leder vidare.

Nils liv är värdefullt i varje ögonblick och varje ålder och vi har idag bett för honom att han ska finna just sin väg genom livet. Bekräftelse på att han är den han är och vart han är på väg kommer han att behöva genom hela livet. Så var det också för Jesus. Att vårda upplevelsen vid Jordan gav kraft att gå vidare och möta kampen mellan ont och gott. Markus skildrar det särskilt tydligt i sitt evangelium.

Hade han stannat i den härliga upplevelsen vid Jordan hade han riskerat att drunkna i sin självupptagenhet – precis som Narcissos. Men Jesus har en annan kallelse, som också är vår – att med Gud kämpa mot kaos och elände och istället värna det sköra livet och att i vår tur bekräfta andra människor så att de kan se sin väg.

När vi är på väg behöver vi färdkost. Om dopet sker vid ett tillfälle, som barn eller när man själv som lite äldre önskar det, så är nattvarden vägens sakrament. I nattvarden möter Jesus. I det konkreta och synliga, i det kännbara och det smakbara brödet och vinet kommer Kristus till oss osynlig. Det går inte att förklara allt kring det – men det går ta emot. Ibland är det som om himlen öppnar sig, som om någon möter just dig. Ibland får gåvorna tas emot i tillit. Oavsett vad jag känner så är det något som stärker mitt liv.

Himlen och jorden sjuder och knyts samman – som vi sjöng i sången före predikan.

Till sist: Psykiatrikern Johan Cullberg sammanfattar sina memoarer *Mitt psykiatriska liv* med en personlig berättelse om sitt behov av att ta emot nattvarden. Han är son till en präst som blev biskop men tron blev inte hans. Först i 60-årsåldern tar längtan efter nattvarden över. Han säger: *Den Gud som kyrkan talar om är bortrest för mig. Paradoxalt nog ger mig mässan ändå en kontakt med den bortreste, som jag inte kan eller vill avstå från.* Han beskriver på ett väldigt fint sätt hur nattvarden för honom ger sammanhang – större än han själv. Men också samhörighet och solidaritet med Skapelsen, som han skriver. ”Handlade det enbart om ett intellektuellt ställningstagande, skulle jag förvägra mig nattvarden. Men det finns också en existentiell erfarenhet som jag måste jag ge plats.”

Nattvarden bekräftar dina och mina behov av att vara sedda – men den utrustar oss också för livets väg. Jesus sa – jag är vägen. Den vägen vandrar vi inte ensamma.

Låt oss be:

Tack Jesus Kristus att du kom, gav oss en hoppets väg,
blev en väg att vandra.

Heliga ande, kom över oss och ge oss liv och kraft.

Gud vår far och mor, tack att du vänder ditt ansikte till oss.

Amen.